בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ה'**, **כ'** ב**אייר** תשס"ג (**22** ב**מאי**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **כ'** ב**אייר**, **35** ימים, שהם **חמישה** שבועות לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

היום, **כ' ב<u>אייר</u>**, בשנת 2449, שנה לאחר יציאת מצרים, **נסעו בני ישראל לראשונה** על פי ה' בסדר דגליהם ושבטיהם וככל שאר המצוה שנצטוו במסעיהם, ככתוב: **"ויהי בשנה השנית, בחודש השני, בעשרים בחודש, נעלה הענן מעל משכן העדות. ויסעו בני ישראל למסעיהם ממדבר סיני, וישכן הענן במדבר פארן."**[במדבר י' 12-11]

נעלה הענן – זה היה סימן למסעות. שאותו ענן השכינה שכִסה את המשכן, היה מתקפל ונמשך על גבי בני יהודה כמין קורה – אז ידעו ששעת המסע הגיעה. אז היו כולם פורקים אהליהם ומיישבים את כליהם ומטעינים אותם על בהמותיהם ועל עגלותיהם. מי שהיתה לו בהמה היה נושא עליה, אין לו על מה להטעין – היה הענן נוטל את כליו.

אותה שעה תקעו הכהנים בשתי חצוצרות כסף: תקיעה, תרועה, תקיעה, ולא היה הענן מהלך עד שמשה היה אומר: "קומה ה' ויפוצו אויביך וינוסו משנאיך מפניך" – ונסע דגל **מחנה יהודה** בראשונה – שלושה שבטים: **יהודה, יששכר, וזבולון**.

כן נסעו שלושת הדגלים האחרים, כל דגל – שלשה שבטים. דגל **מחנה ראובן** – **ראובן, שמעון וגד**; דגל **מחנה אפרים** – **אפרים, מנשה, בנימין**; ודגל **מחנה דן** – **דן, אשר, נפתלי.** ובתוכם – המשכן עם ארון העדות וכל כליהם, והכהנים והלויים סביבם.
[ספר התודעה]

~~~

פרקי אבות – השבת, נלמד **פרק ה'**. להלן, משנה **י'**:
=ארבע מידות באדם. האומר: שלי שלי ושלך שלך – זו מידה בינונית, ויש אומרים: זו מידת סדום. שלי שלך ושלך שלי – עם הארץ. שלי שלך ושלך שלך – חסיד; שלי שלי ושלך שלי – רשע.=

ארבע מידות באדם – בהתנהגותו כלפי חברו – **האומר: שלי שלי ושלך שלך** – אינני רוצה להנותך משלי, ואל תהנה אותי משלך; **זו מידה בינונית** – של האדם הבינוני, שאינו חסיד, אבל גם רשע איננו, שהרי נזהר הוא ליהנות משלו בלבד ולא מאחרים, **ויש אומרים: זו מידת סדום.** – כלומר, מידה זו שלא להנות את אחרים היא מידה רעה, שנהגו בה אנשי סדום, ועל-ידי כך מנעו רגל אורחים מביניהם, ואף התאכזרו על עניים ואביונים, כמו שכתוב: "הנה זה היה עוון סדום אחותך, גאון שִׂבְעַת-לחם ושלוות השְׁקֵט היה לה ולבנותיה, ויד עני ואביון לא החזיקה." [יחזקאל ט"ז 49] והרב מברטנורא מפרש: **זו מידת סדום** – קרוב הדבר לבוא לידי מידת סדום, שמתוך שהוא רגיל בכך, אפילו בדבר שחברו נהנה והוא אינו חסר, לא ירצה להנות את חברו, וזו היתה מידת סדום, שהיו מתכוונים לכלות הרגל מביניהם, ואף על פי שהיתה הארץ רחבת ידיים לפניהם ולא היו חסרים כלום. **שלי שלך ושלך שלי** – שמהנה את חברו מממונו, כדי שגם הוא ייהנה משל חברו בשעת הצורך, הרי

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."[תהלים פ"א]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 19^{11}

יום נעים ושמח ושבת שלום!

צאת השבת (ב"ש): 20^{09}

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.
~~~

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ה'**, **כ'** ב**אייר** תשס"ג (**22** ב**מאי**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

זה **עם הארץ** – שמידה זו טובה היא ליישובה של הארץ. וכך נוהגים רוב בני אדם, ליהנות ולהנות במידה שווה... [הפירוש – ר' פינחס קהתי]

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."[תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): **19**[11]

יום נעים ושמח ושבת שלום!

צאת השבת (ב"ש): **20**[09]

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.